

talt meget morsomt, men ikke med stor Agtelse om det „gamle Oldtids Guld“. Den sidste ærede Taler (C. B. Rimestad) mente endog, saavidt jeg forstod ham, at der vel havde udgaaet store Røvertog fra det gamle Norden, at vort gamle Folkeliv særlig havde udmærket sig paa den Maade, men det, man paa disse Tog søgte efter, det var det haandgribelige Guld; Aandslivets Guld syntes han ikke at kunne finde selv i nogle af det gamle Nordens bedste Bærker, som han nævnte. Men mon det skulde være Bidnessbyrd om, at det ikke findes der, eller maasse snarere Bidnessbyrd om, at man læser denne Slags Bærker med den Aand, man har. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, negtede dog ikke, at der var saadant Guld, og han nævnte endog saa særlig Dehlenschläger som den, der havde paany bragt dette for Lyset til Held for Folkelivet; men hvad han negtede, var, at det havde nogen Brugbarhed for Skolen; det var Noget, Videnskaben kunde beskæftige sig med. Sa, men det ærede Medlem glemte, at netop denne Digter begyndte sin store Skjaldevirksomhed med et deiligt Digt om „Guldheirnene“, hvori han saa gribende befang det gamle gjenfundne Guld og tillige netop klagede over, at man kun stillede det „som Pragt til Skue for et mat, nyssgjerrigt Dyr“, istedetfor at hellige det til Brug i Livets Tjeneste. Det ærede Medlem udbredte sig meget over den Ensidighed, som det vilde fremkalde, naar man fordybede sig saaledes i sit Eget, i sin egen Fortid. Det er nu min Mening, at det nordiske Syn paa Livet, det Aands Syn, der lyser frem af vor gamle nordiske Oldtid, virkelig ikke er noget ensidigt Blik paa Menneskelivet, og at den, der virkelig er besjælet af denne Aand, har tilegnet sig Aandens Syn fra de gamle Dage, vistnok ikke vil have et mere ensidigt Blik paa Menneskelivet end den, der istedet herfor har fordybet sig i Tacitus og Livius, Horats og Virgil og de andre romerske Storværker, som den ærede Taler nævnte. Og hvis saa galt skulde være, hvis man ikke kan, hvad jeg dog tror, man kan, ved Dannelsen paa begge de to Grundlag, undgaa Ensidighed — fordi der er Stræbelighed i al vor Færd og ved al vor Virken

her i Livet — ja saa hellere, meget hellere Ensidighed af Kjærlighed til vort Eget, til vort Folks, vore Fædres Arv og Eie end Ensidighed af Kjærlighed til romersk Kløgt og fremmed Verdoms Brokker. Den ærede Taler mente ogsaa, at det var overmaade Lidt, som man havde her i Norden til at grundlægge denne vor Dannelselse paa. Han nævnte nogle af de Bærker, som han mente vare de mest fremtrædende, og sagde, at det var meget Lidt imod alt det, man havde i den romerske Litteratur og i den græske. Sa, det kan være Lidt i Omfang, men hvis man virkelig blev bekendt dermed, saaledes, at man begreb Aanden deri, kunde det dog være, at det i frugtbart Indhold kunde vise sig at være meget rigere og vægtigere end f. Ex. en meget storre Del af romerske Aandsfrembringelser. Saa sagde den ærede Taler ogsaa, idet han talte om vor Folkeskole: Gud fri os for, at vi til Lærere der skulle saa Studenter, der blot komme med oldnordiske Brokker. Sa, Gud fri os, siger jeg ogsaa, for saadanne Lærere, som intet Andet havde at byde end Brokker af en oldnordisk Formlære. Men jeg siger ogsaa: Gud fri os fra de Studenter, man kan finde i Tusindtal, som intet Andet have at raade over og at byde end latinffe og tydske Brokker. Jeg skal være den Sidste til at negte al den Rigdom, der er, navnlig i den græske Aandsdannelse; jeg skal være den Sidste til at negte alt det Store og Heldbringende, som den kan finde, der ret tilegner sig den og gaar tilbunds deri, men det er min Mening, at der er meget Saa af dem, der have gennemgaaet den lærde Dannelselse, — som have tilegnet sig den saaledes, at de ere gennemtrængte af den klassiske Oldtidsaand, at de have følt sig løstede af Skjønheden og Høiheden, navnlig hos de græske Digterværker, og ere blevne oplyste af Aanden og Storheden i Blikket paa Menneskelivet hos de græske Historieforfattere. Sa, dersom de ærede Talere havde været fødte i fattige Livskaar og fra deres Ungdom af havde staaet næsten uden Hjælpebidler til at fyldestgjøre en levende Trang i deres Indre efter Aandsdannelse og Lyk over Livet, dersom de Herrere havde kjendt, hvad det vil sige